

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Τῆ Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τῆ συνεδρία τῆς 8ης Δεκεμβρίου παρελθόντος ἔτους, ἀπασχόλησε τό σοβαρό θέμα τῆς πορείας τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας, ὅπως διαμορφώνεται στίς μέρες μας. Μέ αἴσθησι εὐθύνης καί μητρική φρονίδα ἡ Ἐκκλησία ἀγωνιῶντας παρακολουθεῖ τίς ἀνησυχητικές ἐνδείξεις ἀλλοτριώσεως τῶν νέων μας. Μέ θλίψη διαπιστώνεται ἡ ἠθική χαλάρωσι τῆς νεολαίας, ἡ ἀπομάκρυνσί τῆς ἀπό τίς παραδοσιακές ἀρχές καί ἀξίες, ὁ προσανατολισμός τῆς στόν εὐδαιμονισμό καί τίς ἐφήμερες ἀπολαύσεις, ἡ εὐρεία διάδοσι τῶν ναρκωτικῶν, ἡ ἀσυνείδησι καί ἡ ἀναρχία.

Βέβαια ὅλα αὐτά εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς μακρόχρονης μὴ χριστιανικῆς ἀγωγῆς τῶν νέων μας, πού Κύριος οἶδεν ἀπό ποιούς ἐπιβλήθηκε καί ποιοί εἶναι οἱ ἀπώτεροι στόχοι τῆς.

Ἄγωγή χωρίς Χριστό

Ἡ κατάργησι τῆς προσευχῆς στά σχολεῖα καί ὁ περιορισμός στό ἐλάχιστο τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν μαθητῶν, ἡ ἀπαγόρευσι διανομῆς χριστιανικῶν ἐντύπων στά σχολεῖα, ἡ ἀλλοτριώσι πολλῶν νέων, ἡ πληθωρικῆ διάδοσι περιοδικῶν ἀσέμνου περιεχομένου, ἡ ἀποχαίνωσι πού προκαλεῖται ἀπό τό μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως, ἡ διάλυσι τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας καί ἡ στέρησι ὑγειῶν προτύπων εἶναι «πληγές χαίνουσες», ἡ θεραπεία τῶν ὁποῖων πρέπει σοβαρά νά ἀπασχολήσῃ ὄχι μόνο τοὺς ἀρμοδίους, ἀλλά καί τόν καθένα μας προσωπικά.

Δυστυχῶς στήν ἑλληνική νεότητι οὔτε τό κατάλληλο ἔδαφος παρέχεται ἀλλ' οὔτε καί τό ἀνάλογο κοινωνικό κλίμα ὑπάρχει γιά τῆ στέρησι, τήν ὀλοκλήρωσι καί τήν πνευματικῆ τῆς καρποφορία. Γιατί τό μὲν ἔδαφος, στό ὁποῖο ἐμφυτεύε-

Ἡ Ἐκκλησία μιλάει στά παιδιὰ τῆς
μέ τῆ γλώσσα τῆς Εὐθύνης,
τῆς Ἀλήθειας καί τῆς Ἀγάπης.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
1989

17

Παιδική χορωδία Ένοριακού Κέντρου Ἱ. Μητροπόλεως Βορείου Ἑλλάδος.

ται σήμερα ἡ Νεότης (Οἰκογένεια – Σχολεῖο – Κοινωνία) ἔχει ἀρχίσει νά μὴν ἐμπλουτίζεται ἀπὸ τὸ φῶς τῆς τρισηλίου Θεότητος καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἠθικῆς τάξεως, ὥστε νά ὑφίστανται ἐπικίνδυνες γιὰ τὴ ζωὴ ἀλλοιώσεις, τὸ δὲ περιβάλλον ἔχει ὑποστῆ τέτοια ἠθικὴ μόλυνση, ὥστε πολλοὶ νά ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος θαίνει ὀλοταχῶς πρὸς τὴν καταστροφή.

Ἄρνητικὴ στάση

Ἡ διαπίστωση αὐτὴ καθίσταται ἀκόμη πρὸ θλιθερῆ καὶ ἀπελπιστικῆ, ὅταν συνδυάζεται μὲ τὸ γεγονός, ὅτι ἐκεῖνοι πού ἔχουν καθῆκον ὄχι μόνον δὲν ἀντιδροῦν ἀνασταλτικὰ – εἴτε γιὰτὶ δὲν τὸ ἐπιθυμοῦν, εἴτε γιὰτὶ δὲν μποροῦν, – ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ κύρος τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς θέ-

σεως τοὺς συνηγοροῦν πολλές φορές νά συμβάλλουν ἀρνητικὰ στὴν πρόοδο τοῦ γένους μας.

Ἄλλοίμονο ὅμως. Ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια διδάσκει, ὅτι Λαοὶ καὶ Ἔθνη, τὰ ὁποῖα δὲν σεβάσθηκαν τὸν Θεὸ καὶ περιφρόνησαν τῆς ἀκατάλυτης ἠθικῆς ἀρχῆς τῆς ἀρετῆς, τοῦ ἡρωισμοῦ, τῆς δικαιοσύνης, τοῦ σεβασμοῦ τῆς προσωπικότητος τῶν ἀνθρώπων, ἐξοντώθηκαν καὶ ἐξαφανίσθηκαν.

Τὸ εὐσεβὲς Ἑλληνικὸ Ἔθνος διατηρήθηκε χιλιετίες τώρα, πρὸ καὶ μετὰ Χριστόν, γιὰτὶ πάντα ἀγωνιζόταν νά γνωρίζει τὴν περί Θεοῦ ἀλήθεια, νά ἐνωτίζεται τὸν Θεῖο Νόμον καὶ νά τὸν ἐφαρμόζει στὴν καθημερινὴ ζωὴ του.

Εἶναι γνωστὰ τὰ γεγονότα, ὅτι καὶ οἱ Ἕλληνες ἀναζήτησαν τὸν Σαρκοθέοντα Θεάνθρωπο Κύριον, λέγοντας πρὸς τὸν

Ἀπόστολο Φίλιππο «θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν», ὅτι ὁ Ἀπ. Παῦλος βρῆκε τὴν πόλη τῶν Ἀθηνῶν γεμάτη ἱερούς βωμούς καὶ οἶτα τὰ σωζόμενα σήμερα ἀρχαῖα ἑλληνικὰ μνημεῖα εἶναι ἱερά καὶ Ναοί, ὅπως ἡ Ἀκρόπολις, οἱ Δελφοί, ὁ Ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς κ.λπ.

Σεβασμός ἠθικῶν κανόνων

Αὐτὰ τὰ ἰδανικά ὑπῆρξαν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα στηρίζαν τοὺς Ἕλληνας, ὥστε νὰ ἀναπτύσσεται ὁ στοχασμός, ἡ ἐπιστήμη, ἡ τέχνη καὶ γενικά ὁ πολιτισμός, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἔνωσαν συγχρόνως, ὥστε νὰ ἀντιπαλαίουν ἀποτελεσματικά κατὰ παντός ἐπιβούλου ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ. Ὅντως ἡ πίστις στὸν Θεὸ καὶ ὁ σεβασμὸς τῶν ἠθικῶν κανόνων στὴ ζωὴ ἔδωσαν τὴν δυνατότητα στὸ Ἕλληνικὸ ἔθνος νὰ ζήσει καὶ νὰ μεγαλοουργήσει κατὰ τὸ διάστημα τῆς τρισχιλιετούσης ἱστορικῆς ζωῆς του.

Ἡ Διάρκῃς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ ὀδύνη πολλή διαπιστώνοντας τὰ παραπάνω ἀπευθύνεται σήμερα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση, τὴ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων, τοὺς Ἀρχηγούς ὅλων τῶν Κομμάτων, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν φιλόχριστο καὶ φιλοπάτριδα Ἑλληνικὸ Λαὸ καὶ γεμάτη ἀγωνία ἀναφωνεῖ: Στῶμεν καλῶς, ἀδελφοί· στῶμεν μετὰ φόβου.

Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας

Ἐν τούτοις, μέσα στὸ γενικὸ κλίμα ἀπισσιοδοξίας, προβάλλει κάποια ἐλπίδα.

Καί ἡ ἐλπίδα αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ τὰ νιάτα, πού βρίσκονται κοντὰ στὴν Ἐκκλησίαν. Ἀπὸ τὰ παιδιὰ πού φοιτοῦν στὰ κατώτερα, μέσα καὶ ἀνώτερα ἐκκλησιαστικὰ σχολεῖα, ἀπὸ τοὺς νέους πού σιελεχώνουν τὸ νεανικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκεῖνους πού συρρέουν στὰ ἐκκλησιαστικὰ κέντρα νεότητος καὶ ἐπικοινωνίας μέ τὴ νεότητα, ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς μορφωμένους νέους προερχομένους ἀπὸ κάθε ἐπιστημονικὸ κλάδο πού προσέρχονται στίς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἢ ἀκολουθοῦν τὸν δύσκολο δρόμο τοῦ μοναχισμοῦ. Εἶναι πράγματι παρήγορο τὸ θέαμα χιλιάδων νέων στίς ἐκδηλώσεις πού ὀργανώνει ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν καὶ οἱ Ἱερεῖς Μητροπόλεις, πού περήφανα σηκώνουν τὰ χριστιανικὰ λάβαρα καὶ διαδηλώνουν τὴν πίστιν τους στὸν ἀληθινὸ Θεό. Ζοῦν εὐχαριστιακὴ ζωὴ καὶ εἶναι ἐνωμένοι μέ τὸν Χριστό.

Εἶναι τὸ μοναδικὸ σημάδι αἰσιοδοξίας μέσα στὴν καταχνιά, πού ἔχει σκεπάσει τὸν ἑλλαδικὸ μας χῶρο. Καὶ ὁ στόχος ὅλων μας πρέπει νὰ εἶναι νὰ δοῦμε ὅλους τοὺς νέους μας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας. Τότε πάραυτα καὶ ὅλα τὰ προβλήματα, πού τόση ὀξύτητα ἐμφανίζουν σήμερα, θὰ μηδενισθοῦν. Τότε κανένα σύννεφο δὲν θὰ σκιάζει τὸν καταγάλανο οὐρανὸ τῆς πατρίδας μας. Ἀφοῦ οἱ νέοι μας θὰ γαλουχοῦνται μέ τίς σωτηριώδεις ἀρχές τοῦ Εὐαγγελίου.

Πρέπει νὰ βοηθηθεῖ

Εἶναι ἀπόλυτη καὶ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ἡ Ἑλληνικὴ Νεότητα νὰ βοηθηθεῖ ὀρθά καὶ οὐσιαστικά. Πρέπει νὰ ριζωθεῖ στίς

Νέοι Κατηχητικοί Σχολείου άκριτικής 'Ι. Μητροπόλεως.

χριστιανικές και έλληνικές μας παραδόσεις και νά τής παρασχεθοῦν ὅλα τά μέσα και τό κατάλληλο περιβάλλον γιά τήν ὁλοκλήρωσή της.

Ἡ Μητέρα Ἐκκλησία ἀντιλαμβανόμενη τόν φοβερό κίνδυνο τῶν ἡμερῶν κρούει τήν καμπάνα της και καλεῖ ὅλους τοῖς Ἕλληνας και τοῖς Νέους νά ἔλθουν πλησίον της. Καλεῖ ὅλους σέ ἐκκλησιασμό, γιά νά μᾶς ἐλευθερώσει, νά μᾶς φωτίσει, νά μᾶς στηρίξει, νά μᾶς λυτρώσει,

νά μᾶς ἐνώσει μέ τόν αἰώνιο Σωτήρα Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. Εἶναι φωνή δυνατή, ὅπως ἡ καμπάνα, φωνή ἀγωνίας, ἀλλά και ἐλπίδας. Ἄν τήν ἀκούσουμε, θά τής ἐπιτρέψουμε γρήγορα νά ξανακτυπήσουν ὅλες οἱ καμπάνες χαρμόσυνα και πανηγυρικά. Ἐάν παρακούσουμε, οἱ καμπάνες τής ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀργά ἢ γρήγορα θά χτυπήσουν πένθιμα... Τότε ὁμως «θρήνος και κλαυθμός και ὄδυρμος πολὺς...», πράγμα τό ὁποῖο ἐκ βάθους καρδίας ἀπευχόμεθα.